

Den, hvem han ivrigst og ængsteligst spejdede efter, var Jakobe. Han vidste, at hun levede der i Byen og havde oprettet en Fattigskole, en Slags Kloster, hvorom der var bleven skrevet en Del i Aviserne. Han havde derovre i Jylland forgæves søgt at skaffe sig nærmere Oplysninger om denne Skole og hendes Formaal med den; men i Provinsaviserne havde der ikke staaet andet om den, end at den var en „lidt vel udfordrende Kaprice af en jødisk Rigmandsdatter“.

En Eftermiddag, da han sad ved et Kafevindu paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv, saa han Dyhring. Ogsaa han syntes ham mærkelig uforandret. Han stod nede paa Fortovet og talte med en ung, smuk og elegant paaklædt Dame, der saa ud til at være Skuespillerinde og lo med en Latter, der var som kildret frem af hans dristige Blik. Han vakte megen Opsigt; hveranden velklædt Herre hilste paa ham, og Damerne stødte til hinanden med Albuerne.

Da han tog Afsked med Skuespillerinden, trykkede han varmt hendes Haand og steg saa ind i en aaben Droske, der havde ventet ude paa Gaden. Hundreder af Øjne fulgte ham, mens han kørte over det solbeskinne Torv; og stadig saa man hans blanke Silkehat blive løftet til Hilsen over det gyldne Hoved.

Per erindrede at have læst i en Avis, at Dyhring nylig var vendt hjem fra Paris, hvor han som Pressens særlig indbudte Repræsentant havde overværet Indvielsen af et eller andet offentligt Institut og ved den Lejlighed var bleven forestillet for Republikens Præsident og havde faaet en Orden. Han var i det hele bleven Offenlighedens selvskrevne og uundværlige Ombudsmand. Overalt, hvor der skete noget af Betydning, var han tilstede; eller rettere: kun, hvad han overværede, fik Betydning. Alle Døre stod ham aabne, alle Livets fine og grove Nydelser tilfaldt ham gratis. Mænd og Kvinder bejlede til hans Gunst. Selve Hoffet skulde efter Sigende undertiden benytte ham i delikate diplomatiske Sendelser.

Der havde da virkelig været noget af en Verdenserobrer i dette Menneske, for hvem Livet bare var en Narrespøg. Uover-